

Arrest

nr. 96 369 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 oktober 2012 met referentienummer 22716.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat M. SAMPERMANS, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 5 februari 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 9 februari 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 september 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven van 1 oktober 2012 in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten. U zou een koptische christen zijn afkomstig van Al Zaqazi in de provincie Al Sharkia. U bent ongehuwd en enig kind. Uw ouders zijn ambtenaren. U hebt een diploma psychologie. U werkte als lerares in het lager onderwijs. U was actief binnen de koptische gemeenschap. U las verhalen voor uit de bijbel en u ging mensen thuis bezoeken om hen aan te moedigen naar de kerk te komen. Vanaf augustus 2011 werd u gevisieerd door mannen met lange baarden die u op straat achtervolgden en u seksueel intimideerden. Ze zouden u hebben bedreigd. Ze zouden hebben gezegd dat ze u zouden ontvoeren als u zich niet zou bekeren. Op 25 of 26 oktober 2011 probeerde ze u te verkrachten toen u van uw werk naar de bushalte liep. U kon echter ontkomen nadat een omstaander u te hulp was gekomen. Na twee dagen thuis te hebben gezeten, ging u opnieuw werken. Twee dagen later zouden ze uw vader hebben opgebeld. Ze zouden hebben gezegd dat hij u moest overtuigen om u te bekeren. Nadien werd uw vader nog verschillende keren opgebeld. Ook u zouden ze twee keer hebben opgebeld en u hebben bedreigd als u zich niet zou bekeren. Uw vader zou klacht hebben ingediend bij de politie maar de politie zou niets hebben ondernomen. Uw vader zou ook raad hebben gevraagd aan de kerk. Die zou hebben geadviseerd om tijdelijk ergens onder te duiken. Uiteindelijk besloot uw vader dat het beter was dat u naar het buitenland zou gaan. U hebt Egypte verlaten op 5 februari 2012 vanuit Cairo met uw eigen Egyptisch paspoort voorzien van een Schengenvisum. U zou dezelfde dag in België zijn aangekomen. Op 9 februari 2012 vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van uw Egyptisch paspoort met visum, een kopie van uw Egyptisch rijbewijs, een doopattest dd. 20/02/2012, een attest in verband met uw engagement voor de koptische kerk dd. 20/02/2012 en een attest opgesteld door de priester in verband met uw problemen dd. 20/02/2012.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U zou Egypte hebben verlaten uit vrees te worden gedwongen u te bekeren tot de islam (CGVS, 29/03/2012, p. 11). Er dient echter te worden vastgesteld dat de verklaringen die u aflegt om uw vrees aannemelijk te maken, niet kunnen overtuigen.

U verklaarde dat u vanaf augustus 2011 werd achtervolgd door mannen met lange baarden die dreigden u te ontvoeren, u schade te berokkenen en u pijn te doen als u zich niet zou bekeren (CGVS, 29/03/2012, p. 13, p. 14). Dit gebeurde volgens u ontelbare keren, meer bepaald drie of vier de week en later zelfs dagelijks tot 25 of 26 oktober 2011 (CGVS, 29/03/2012, p. 14). De enige veiligheidsmaatregelen die u nam, was dat u donkere uren vermeed. Hoewel u werd bedreigd dat u een hoofddoek moest dragen, bleef u bijvoorbeeld zonder hoofddoek rondlopen (CGVS, 29/03/2012, p. 12). U bleef gewoon elke dag naar school gaan. 's Avonds wanneer u terugkwam van uw werk, bleef u de afstand van de school naar de bushalte, in een verlaten agrarisch gebied, alleen afleggen (CGVS, 29/03/2012, p. 12, 14, 15). De enige maatregel die u nam, is 's avonds na school niet meer naar de kerk te gaan voor uw activiteiten binnen de koptische gemeenschap. U zou uw vader op de hoogte hebben gebracht maar die zou hebben gezegd dat hij niets kon doen en dat dit de toestand is van het land omdat er geen stabiel regime is (CGVS, 29/03/2012, p. 10). Hij zou deze bedreigingen niet serieus hebben genomen (CGVS, 29/03/2012, p. 14). Dat jullie dergelijke dreigementen niet serieus zou nemen en gewoon verder ging met uw dagelijks leven, terwijl u bijna dagelijks werd achtervolgd en werd afgedreigd met ontvoering en verminking, is zeer onaannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Ook na de mislukte poging tot verkrachting ging u opnieuw werken tot eind januari 2012 (CGVS, 29/03/2012, p. 4). Na de poging tot verkrachting werd u opnieuw achtervolgd en aangesproken dat u zich moest bekeren. Meer zelfs, ze zouden u nu ook verschillende keren telefonisch hebben bedreigd. En ondanks al die bedreigingen bleef u, elke dag naar het werk gaan met het openbaar vervoer. U ging bij vroege shifts ook alleen naar uw werk. Enkel als u een late shift had, dan zou uw vader u hebben gebracht (CGVS, 29/03/2012, p. 18). Dat u ook nog na de poging tot verkrachting, thuis blijft wonen, zich alleen in het openbaar blijft verplaatsen en blijft werken, valt niet te rijmen met uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Wanneer u dan een visum werd uitgereikt op 4 december 2011, liet u de ingangsdatum van het visum met twee maanden vertragen tot 2 februari 2012 (CGVS, 29/03/2012, p. 8). Dat u, toen u de kans kreeg het land te verlaten, nog twee maanden in Egypte bleef wonen en werken, ondermijnt op zeer ernstige wijze de geloofwaardigheid en de ernst van de door u ingeroepen vrees. Wanneer u werd gevraagd waarom u de eerste keer uw visum hebt laten uitstellen, antwoordde u dat het niet verantwoord was om de kinderen in de steek te laten voor de examenperiode was afgerond (CGVS, 29/03/2012, p. 8, p. 25). Dit gedrag getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging. Bovendien is het geen aanvaardbare verklaring. U zou na de vakantie niet meer zijn teruggekeerd naar de school. U

zou ook niemand op de hoogte hebben gebracht dat u niet meer terug kwam (CGVS, 29/03/2012, p. 5). Dit gedrag is strijdig met uw eerdere verklaring dat u de kinderen niet in de steek wilde laten. Als u daadwerkelijk zo begaan was met uw leerlingen, had u toch minstens de school kunnen verwittigen dat u niet zou terugkomen na de vakantie zodat ze tijdig een vervanger konden zoeken.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat u, hoewel u verklaart dat u werd gevisieerd omdat u actief was voor de kerk en er twee andere meisjes waren die dezelfde activiteiten hadden als u, vreemd genoeg geen idee heeft of die twee andere meisjes gelijkaardige problemen hadden. Jullie zouden het hier nooit over hebben gehad. Dit is des te meer opmerkelijk daar u na de voorvallen wel nog contacten had met de kerk die u immers attesten bezorgde. Dat u kan aangeven of zij ook problemen hebben of niet, getuigt van weinig betrokkenheid en kan dan ook bezwaarlijk overtuigen van de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat u zich tegenspreekt over de directe aanleiding voor uw asielaanvraag toen u eenmaal in België was. U verklaarde dat u aanvankelijk van plan was om tijdelijk in België te blijven en naar Egypte terug te keren als uw visum was verlopen (CGVS, 29/03/2012, p. 8). U verklaarde dat u pas asiel aanvroeg, nadat u van uw vader had vernomen dat er nog dreigtelefoontjes waren geweest na uw vertrek uit Egypte (CGVS, 29/03/2012, p. 9). Dit zou u hebben vernomen twee weken na uw aankomst in België op 5 februari 2012, dus op 19 februari 2012 (CGVS, 29/03/2012, p. 8). U hebt echter asiel aangevraagd op 9 februari 2012. Dergelijke inconsistenties over de directe aanleiding van uw asielaanvraag, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas en de oprechtheid van uw asielaanvraag.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt echter ook meteen dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de situatie voor kopten in Egypte weliswaar enigszins zorgwekkend is, doch uit niets kan afgeleid worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzeggd zijn van bepaalde algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd te overtuigen dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er geen sprake is van een binnenlands gewapend conflict. De media maken vooralsnog geen melding van veralgemeende veiligheidsproblemen waarvan de Egyptische bevolking het slachtoffer dreigt te worden. Voorts is het geweld waarvan actueel sprake in Egypte incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Er is aldus geen sprake van aanhoudend geweld of een openlijk militair conflict tussen strijdkrachten van het huidige regime en georganiseerde gewapende groeperingen (zie bijgevoegde SRB: Egypte – Situation politique et sécuritaire, d.d. 23 augustus 2012).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt, zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzingen. De kopies van uw paspoort en rijbewijs bevestigen uw afkomst en identiteit hetgeen hier niet in vraag wordt

gesteld. In verband met het doopattest, het attest over uw activiteiten binnen de kerk en het attest in verband met uw vermeende problemen dient te worden opgemerkt dat die zijn opgesteld na uw vertrek uit Egypte. Het zijn bovendien geen officiële documenten waardoor ze weinig objectieve bewijswaarde. Dergelijke documenten dienen ook gepaard te gaan met geloofwaardige en overtuigende documenten, hetgeen hier niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van artikel 10 van het EG-Verdrag van 25 maart 1957 alsmede de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster haalt in haar verzoekschrift telkens een gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing aan, waar ze commentaar bij geeft.

Waar de commissaris-generaal de bedreigingen aan het adres van verzoekster om zich te bekeren tot de islam niet als een systematische en persoonsgebonden vervolging ziet en stelt dat de verklaringen van verzoekster niet echt kunnen overtuigen, wijst zij erop dat ze toch meermaals telefonisch en op straat werd bedreigd. Ook haar vader, zo stelt verzoekster, zou telefonisch bedreigd zijn. Verzoekster wijst hierbij ook op de poging om haar te verkrachten, hetgeen verder gaat dan een bedreiging, waarbij er gelukkig een omstaander was die tussenbeide kwam omdat het anders niet bij een poging tot verkrachting zou zijn gebleven.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoekster bleef verder werken ondanks de bedreigingen en dat ze deze bedreigingen dus niet ernstig nam en haar vrees dus ook niet ernstig was, wijst zij erop dat bedreigingen zoals ontvoering en verminking en poging tot verkrachting serieuze bedreigingen zijn en dat het net van moed getuigt dat ze haar dagelijkse leven trachtte verder te zetten, ook omwille van het feit dat ze een voorbeeldfunctie had als lerares. Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoekster haar visum met twee maanden liet vertragen en dat dit aantoonde dat er geen gegronde vrees voor vervolging was, wijst verzoekster erop dat ze haar taak als lerares met een voorbeeldfunctie serieus nam aangezien het geen goed beeld zou zijn ten opzichte van haar leerlingen mocht ze hen in de examenperiode in de steek laten. Verzoekster stelt dat dit wederom getuigt van veel moed en niet van een vrees die ongegrond zou zijn.

Waar de commissaris-generaal stelt dat om in aanmerking te komen als vluchteling de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend moeten zijn dat de mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, wijst verzoekster erop dat het feit dat ze er toe gedwongen werd zich onder bedreigingen te bekeren tot de islam artikel 18 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens, namelijk de godsdienstvrijheid, aantast. Ook wordt volgens verzoekster artikel 5 van Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens, volgens hetwelk niemand aan folteringen noch aan een wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing mag worden onderworpen, geschonden aangezien ze bedreigd werd te worden verminkt en ze poogden haar te verkrachten. De mensenrechten van verzoekster dreigen dus wel degelijk te worden aangetast. Waar de commissaris-generaal enkele opmerkingen maakt, zoals de datum van de asielaanvraag die niet helemaal overeenstemde met de verklaring van verzoekster, wijst verzoekster erop dat dit echter kleine opmerkingen zijn die erg gezocht overkomen. Verzoekster erkent dat de commissaris-generaal inderdaad het recht en de plicht heeft om haar asielaanvraag grondig te onderzoeken, maar in deze al te ijverig lijkt om elk woord van verzoekster in vraag te stellen, zelfs naar het overdrevene toe. Verzoekster stelt dat de verwerende partij – in casu de commissaris-generaal – de plicht heeft haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding en dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Na een theoretisch betoog over de zorgvuldigheidsplicht, waarbij verzoekster een stuk uit de rechtsleer alsook rechtspraak van de Raad van State aanhaalt, stelt verzoekster dat de bestreden beslissing tekort komt aan de zorgvuldigheidsplicht, hetgeen dan ook onbehoorlijk gedrag uitmaakt van de commissaris-generaal. Achtereenvolgens wijst verzoekster op artikel 3 van het EVRM dat stelt dat niemand onderworpen mag worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, alsook op artikel 10 van het EG-Verdrag volgens hetwelke de lidstaten alle algemene of bijzondere maatregelen treffen die geschikt zijn om de nakoming van de uit het EG-verdrag of uit de handelingen van de instellingen van de Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren, waarbij ze de vervulling van haar taak vergemakkelijkt en zich onthoudt van alle maatregelen die de verwezenlijking van de doelstellingen

van het Verdrag in gevaar kunnen brengen. Vervolgens haalt verzoekster het zorgvuldigheidsbeginsel aan dat – volgens de rechtsleer die zij citeert – het beginsel van de evenwichtigheid omvat, dat doelt op een evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. Verzoekster benadrukt dat ze geenszins kan terugkeren naar haar land van herkomst. Verzoekster haalt in haar verzoekschrift aan dat iedere onderdaan van een niet-EU-land en staatloze die zich buiten zijn land van herkomst bevindt en die weigert naar dat land terug te keren of niet kan terugkeren omdat hij/zij vreest te worden vervolgd, kan verzoeken om toekenning van de status van vluchteling. De aanvrager die niet zou voldoen aan de nodige voorwaarden om in aanmerking te komen voor de status van vluchteling, kan om subsidiaire bescherming verzoeken. Verzoekster wijst er dienaangaande op dat, om de verzoeken correct te kunnen beoordelen, de EU-landen rekening moeten houden met een aantal elementen die verzoekster daarna opsomt; zijnde alle relevante feiten in verband met het land van herkomst, de relevante documenten of verklaringen van verzoekster, het feit dat er een ernstige aanwijzing is van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op schade in gevallen waarin de verzoekster reeds werd vervolgd, bedreigd of ernstige en ongerechtvaardigde schade heeft ondervonden en de individuele situatie van verzoekster, alsook iedere activiteit die door verzoekster werd uitgeoefend sedert haar vertrek uit het land van herkomst. Verzoekster voert aan dat er in de bestreden beslissing geenszins rekening is gehouden met de feitelijke toedracht van haar relaas en dat de commissaris-generaal het geenszins noodzakelijk heeft geacht om de reële situatie te onderzoeken. Verzoekster meent dat de Egyptische bescherming geenszins voldoet aan de Europese maatstaven, waarna ze de vluchtelingen-definitie citeert. Verder benadrukt verzoekster dat het wel degelijk gaat om een vrees voor vervolging, waarna ze stelt dat ook mensen die in hun land van herkomst niet effectief vervolgd zijn maar een duidelijke en waarachtige angst hebben voor wat hen zou kunnen overkomen in geval van terugkeer, als vluchteling erkend kunnen worden. Verzoekster wijst er verder op dat, indien het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatslozen van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling, de commissaris-generaal dan moet nagaan of er eventueel subsidiaire bescherming kan toegekend worden. Daarna citeert verzoekster de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekster meent, gezien haar persoonlijke ervaringen in Egypte, dat ze geenszins kan terugkeren naar haar land van herkomst daar haar vrees voor haar leven en op vervolging afdoende aangetoond wordt.

2.2. Voor zover verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 10 van het EG-Verdrag aanvoert, is het middel niet ontvankelijk. Verzoekster werkt dit in haar middel immers geenszins uit, noch toont zij aan op welke wijze deze verdragsartikelen zouden kunnen geschonden zijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

2.3. Aangaande de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen schending van artikel 5 en artikel 18 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens, moet worden benadrukt dat de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948 een beginselverklaring is die geen rechtstreekse werking heeft in het Belgisch recht, zodat de schending van artikel 5 en artikel 18 ervan niet op ontvankelijke wijze kan worden ingeroepen (RvS 15 februari 2006, nr. 155.018; RvS 22 december 2008, nr. 189.064).

2.4. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.5. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus moet verzoekster aannemelijk maken dat zij in haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert. Van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin is slechts sprake in geval van een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet kan of wil beschermen (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 104-105).

2.6. Door in haar verzoekschrift haar eerdere verklaringen te herhalen en te stellen dat de feiten wel ernstig zijn, doet zij geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat het vreemd is dat verzoekster naar aanleiding van deze feiten geen verdere veiligheidsmaatregelen nam. Verzoekster gaf weliswaar aan dat haar vader haar af en toe naar haar werk voerde (stuk 3, gehoorverslag CGVS 29 maart 2012, p. 17), maar zij nam geen verdere voorzorgen, hetgeen moeilijk te rijmen

is met een vluchtelingenrechtelijke vrees. De stelling van verzoekster dat het juist van moed zou getuigen om haar dagelijkse leven te blijven verderzetten, kan niet overtuigen. Ook de bewering van verzoekster dat ze zo handelde omdat ze als lerares een voorbeeldfunctie had, vormt geen afdoende uitleg om zich blijvend aan het door haar voorgehouden risico bloot te stellen.

2.7. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 30 november 2011 een visum type C heeft gekregen dat geldig was van 4 december 2011 tot 3 januari 2012. Dit visum werd echter door verzoekster geannuleerd en er werd vervolgens een nieuw aangevraagd en verkregen op datum van 4 december 2011 dat geldig was van 4 februari 2012 tot 5 maart 2012 (stuk 11, Landeninformatie, Antwoorddocument, Egypte, opvragen visuminformatie, 24 september 2012). De reden waarom verzoekster de ingangsdatum van haar visum liet veranderen was volgens haar omdat de examenperiode aan de gang was op de school waar ze werkte en dat ze die examens moest afronden voor ze kon vertrekken (stuk 3, gehoorverslag CGVS 29 maart 2012, p. 8). Volgens verzoekster getuigt dit van het serieus nemen van haar voorbeeldfunctie als lerares om haar leerlingen niet in de steek te laten en van moed en geenszins van een vrees die niet gegrond zou zijn. Ook hier merkt de Raad echter op dat het feit dat verzoekster niet onmiddellijk vertrok maar toch nog een paar weken in Egypte bleef verder werken, eerder afbreuk doet aan het acuut karakter van haar beweerde vrees voor vervolging dan dat het getuigt van verantwoordelijkheidszin. Aangaande haar beweerde voorbeeldfunctie als lerares en de bewering dat ze hier steeds naar gehandeld heeft, wijst de Raad op de passage uit de bestreden beslissing die wordt ondersteund door haar verklaringen ter gelegenheid van het gehoor op het Commissariaat-generaal, dat verzoekster er, ondanks haar voorbeeldfunctie, wel gewoon vandoor is gegaan (stuk 3, gehoorverslag CGVS 29 maart 2012, p. 4) en dat ze niemand op de hoogte had gebracht van het feit dat ze niet meer zou terugkeren na de vakantie terwijl ze dit op haar school wel van haar verwachtten (stuk 3, gehoorverslag CGVS 29 maart 2012, p. 5). Gevraagd waarom verzoekster niemand heeft verwittigd op school dat ze niet zou terugkomen, antwoordt verzoekster dat het te laat op het jaar was en dat er geen andere collega's waren (stuk 3, gehoorverslag CGVS 29 maart 2012, p. 25). De Raad kan dit excuus om niemand te verwittigen echter moeilijk aannemen. Ook al waren er geen collega's meer aanwezig, dan nog waren er wel andere manieren om de school waar ze werkte in te lichten. Uit wat voorafgaat blijkt dat ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de door verzoekster geopperde voorbeeldfunctie als lerares.

2.8. Waar verzoekster oppert dat de commissaris-generaal al te ijverig al haar woorden in vraag stelt waar hij aanstipt dat haar verklaringen niet helemaal overeenstemmen met de datum van haar asielaanvraag in België, stelt de Raad vast dat verzoekster blijkens haar verklaringen van plan was om na haar aankomst in België nog terug te keren naar Egypte (stuk 3, gehoorverslag CGVS 29 maart 2012, p. 9). Twee weken na haar aankomst zou ze echter gebeld zijn door haar vader die haar vertelde dat het gevaar nog niet weg was en dat er nog steeds dreig telefoons waren (stuk 3, gehoorverslag CGVS 29 maart 2012, p. 8). Verzoekster beweert dat het telefoontje van haar vader voor haar de aanleiding was om uiteindelijk asiel aan te vragen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 29 maart 2012, p. 9). De Raad merkt echter op dat verzoekster op 5 februari 2011 toekwam in België en reeds op 9 februari 2012 asiel aanvraag, wat geenszins te rijmen valt met bovenstaande verklaring waarbij verzoekster twee weken na haar aankomst op het Belgisch grondgebied asiel zou hebben aangevraagd. Aangezien dit punt helemaal geen kleinigheid is omdat het gaat over de directe aanleiding van verzoekster om asiel aan te vragen, kan verzoekster niet worden bijgetreden waar zij meent dat de commissaris-generaal zich al te ijverig van zijn taak zou hebben gekweten. Haar kritiek op dit punt wordt dan ook verworpen.

2.9. Het is niet omdat – zoals verzoekster opwerpt – de Egyptische bescherming geenszins voldoet aan de Europese maatstaven, dat zij daarom automatisch als vluchteling zou moeten worden beschouwd. Zij moet in de eerste plaats nog steeds aantonen dat de vrees die ze koestert om vervolgd te worden gegrond is. Echter, zoals gebleken is uit bovenstaande overwegingen, is verzoekster er niet in geslaagd deze vrees ook aannemelijk te maken, waardoor zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

2.10. Verzoekster poneert weliswaar dat geen rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht en dat de commissaris-generaal heeft nagelaten haar reële situatie te onderzoeken, maar verheldert niet met welke feitelijke elementen of aspecten van haar situatie geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden, waardoor geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk werd gemaakt.

2.11. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming merkt de Raad op dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Door enkel te verwijzen naar “*haar persoonlijke ervaringen in Egypte*” maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat de bedreigingen waaraan zij zou zijn blootgesteld de vereiste graad van ernst hadden. Verzoekster brengt geen elementen aan die nopen tot een andere beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Egypte in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.12. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN